

In deze reeks zoomt COLLECT in op de positie van jonge kunstenaars in de hedendaagse (kunst)wereld. Waarom maakt hij of zij precies zo'n werk, waar komt de inspiratie vandaan en hoe ziet hij of zij de eigen positie in de kunstwereld. Deze maand is Thomas Mazzarella (°1983, Charleroi) aan de beurt.

Thomas Mazzarella

“Schilderkunst is mijn manier om te communiceren”

TEKST: ELIEN HAENTJENS FOTO: GUY KOKKEN

Eind november krijgt Thomas Mazzarella zijn eerste retrospectieve in zijn geboortestad Charleroi. In de grote projectruimte van BPS22 toont hij een veertigtal schilderijen, die samen tien jaar werk vertegenwoordigen. Ook zijn nieuwste reeks is er te zien. “Ik werk altijd in series van vijftien tot twintig schilderijen, net zoals een muzikant een album maakt. De laatste maanden experimenteerde ik met een meer pastelachtig kleurenpalet. Daarvoor bracht ik eerst gesso aan op het doek, met een erg gladde ondergrond als resultaat. Daarop begon ik te schilderen. Ik hou ervan om af en toe van materiaal en techniek te wisselen. Het is alsof ik dan een nieuw speeltje krijg”, vertelt Mazzarella. “Zo werkte ik in het begin met acrylverf op gerecupereerd hout. Later schakelde ik over naar olieverf op doek. Elk nieuw materiaal brengt frisse ideeën met zich mee.”

Samen met die overgang van materialen evolueerde het werk van Mazzarella naar meer uitgepuurde taferelen, waarin alleen de meest essentiële elementen overblijven. “Terwijl mijn eerste werken overbevolkt zijn met kleine figuurtjes en objecten, laat ik hoe langer hoe meer weg. Alleen de essentiële elementen blijven over. Daardoor zien de werken er minder speels uit. Bovendien versterkt mijn liefde voor brutalistische architectuur hun geometrische karakter nog”, vertelt Mazzarella. “Tot nu toe werk ik altijd op kleine formaten. Het geeft mijn werk een meer intiem karakter, en ik voel me er meer op mijn gemak bij.”

Zoals een adolescent

Al van jongs af aan was Mazzarella gefascineerd door strips. In de middelbare school kwam daar zijn liefde voor schilderen bij. Toen hij in Luik aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten schilderkunst ging studeren, belandde hij in de graffitiwereld, waardoor hij de wereld rondreisde. “Het voelt alsof ik voorbestemd ben om te schilderen. Ik weet niet precies wat me in de schil-

derkunst aantrekt, maar het voelt heel natuurlijk aan. Het is mijn manier om iets over de wereld te zeggen. Hier in mijn atelier voel ik me helemaal vrij. Hier kan ik me afsluiten van de wereld, en helemaal opgaan in mijn werk. Het is een beetje zoals een adolescent die zich opsluit in zijn kamer om op zichzelf te zijn. Als ik aan het werk ben, dan vergeet ik echt alles om me heen.”

Mazzarella neemt zijn werk dan ook heel serieus. “Ik streef ernaar om in mijn werk zo authentiek en oprecht mogelijk te zijn. Ik ben niet het type dat naar elke vernissage gaat. Net als een monnik moet ik me afsluiten om me te kunnen concentreren en zo dicht mogelijk bij mezelf te kunnen komen. Daarom ga ik alle dagen naar het atelier. Soms zit ik hier gewoon te reflecteren, op andere momenten zoek ik naar interessante beelden op internet die mijn werk kunnen voeden. Schetsen doe ik amper. Ik vorm alle beelden op voorhand in mijn hoofd. Door dat dagelijkse ritme ben ik eigenlijk een soort arbeider van de schilderkunst”, mijmert Mazzarella.

Parallele wereld

In zijn schilderijen scheidt Mazzarella een parallelle wereld waarin hij op een tragikomische manier de dagelijkse realiteit om hem heen verbeeldt. Zijn microverhaaltjes spelen zich af in een mysterieuze wereld die veel wegheeft van een videospel. Zo lijkt hij vanuit de hoogte naar de wereld te kijken. “Mijn schilderijen zijn louter de uiting van hoe ik onze hedendaagse wereld vaststel, ik wil er zeker geen stellingen mee pomen of kritiek mee geven. Ik schilder in alle bescheidenheid, zonder enige pretentie. Bovendien wil ik dat de toeschouwer er een eigen mening over vormt. Daarom geef ik ze nooit een titel”, vertelt Mazzarella. “Ik hou ervan om het eenvoudige dagelijkse

boven en onder
'Zonder titel', 2016, olieverf op doek,
30 x 30 cm.

leven in al zijn naïviteit weer te geven. Daarbij laat ik me niet alleen inspireren door meesters als Jan Van Eyck en David Hockney, maar ook door iemand als Grandma Moses.”

Aangezien Mazzarella een man van weinig woorden is en het liefst via zijn werk spreekt, zocht hij meteen na zijn studies manieren om het te tonen aan een groter publiek. Zo won hij de tweede prijs in de Brusselse kunstwedstrijd Art Contest en vond hij amper een jaar na zijn studies onderdak bij galerij Rossicontemporary. “Het is fijn dat Francesco me in alle vertrouwen gewoon laat werken. Omgekeerd laat ik de prijszetting volledig aan hem over. Hoewel ik me niet meteen als een vis in het water voel in de kunstwereld, heb ik er geen probleem mee dat mijn werken worden verkocht. Al vind ik het vanuit menselijk oogpunt wel fijn om te weten waar ze terecht komen. Als mensen hals over kop verliefd worden op een van mijn werken, doet dat deugd. Voor mij geeft dat blijk van dezelfde authenticiteit waarmee ik ze creëer.”

THOMAS MAZZARELLA

'Que sera', 18-11 t/m 07-01 in BPS22.
Bij de expo verschijnt ook een catalogus,
waarin een 50-tal werken is opgenomen.
www.mazzarellathomas.com
www.bps22.be